

עמו, מאשר שמנה לחמו, וכן כלם.

אבר מה שרצה לגלות להם לא גלה, שרצה לגלות להם את הקץ, והרי פרשוה שיש קץ לימין ויש קץ לשמאל, ורצה לגלות להם את הקץ כדי להשמר ולהשחרר מערלה. ומה שגלה להם נודע והתגלה עד שנכנסו לארץ הקדושה, אבל דברים אחרים אינם בגלוי, והם נסתרים בתורה בפרשה הזו של יעקב ובאותן הברכות.

פתח ואמר, ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני. מה ראה יעקב לפתח בראובן? שיפתח ביהודה, שהוא ראשון לכל המחנות, והוא מלך, וראינו שלא ברך אותו וסלק ברכות ממנו, עד שבא משה והתפלל תפלה עליו, כמו שנאמר (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות.

אבר ודאי ברכו, ועלתה אותה ברכה למקומה. לאדם שהיה לו בן. כשהגיע זמנו להסתלק מן העולם, בא המלך אליו. אמר, הרי כל ממוני יהיה ביד המלך שמור לבני. כשראה המלך שבנו ראוי, אז נתן לו. כך יעקב אמר.

ראובן בכרי אתה, אהוב מעי אתה, אבל הברכות שלך יעלו בידי המלך הקדוש עד שיראה אותך, משום שהלכת פנגד אפך וגו', פתרגומו. ראובן בכרי אתה וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (יחזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה אטומים הם בני אדם שלא יודעים ולא משגיחים בכבוד המלך, שהרי התורה מכריזה עליהם בכל יום, ואין מי שמקשיב באזניו פנגדה. פסוק זה

דבריה להו. פגון, יהודה אתה יודוך אחיה. דן ידין עמו. מאשר שמנה לחמו. וכן פלהו.

אבר מה דבעי לגלי לון לא גלי, דבעא לגלאה להו את הקץ. והא אוקמוה, דאית קץ לימינא, ואית קץ לשמאלא, ובעא לגלאה לון את הקץ, בגין לאסתמרא (ד) רלח (ו"א) ולא תדכאה מערלה. ומאן דגלי לון אתידע ואתגלי, עד דעאלו לארעא קדישא. אבל מלין אתרנין לאו אינון באתגלייא, וסתמינן אינון באורייתא, בהאי פרשתא דיעקב, ובאינון ברכאן.

פתח ואמר. ראובן בכרי אתה כחי וראשית אוני. מאי קא חמא יעקב למפתח בראובן, ליפתח ביהודה, דאיהו קדמאה לכל משריין, ואיהו מלפא, וחמינן דלא ברכיה וסליק ברכאן מניה, עד דאתא משה וצלי צלותא עליה. פמה דאת אמר, (דברים לג) יחי ראובן ואל ימות.

אבר ודאי ברכיה, וסלקא ההוא ברכתא לאתריה. לבר נש דהוה ליה בר, פד מטא זמניה לאסתלקא מעלמא, אתא מלפא עליה, אמר, הא כל ממונא דילי, ליהוי בידי דמלפא נטיר לבראי. פד חמי מלפא דברי אתחזי, יהיב ליה. כך יעקב אמר.

ראובן בכרי אתה, רחימא דמעיי אנת, אבל ברכאן דילך יסתלקון בידי דמלפא קדישא, עד דיחמי בך, בגין דאזלת לקבל אפך וגו', פתרגומו: ראובן בכרי אתה וגו'. רבי אלעזר פתח ואמר, (יחזקאל לו) ויאמר אלי הנבא אל הרוח וגו'. פמה אטימין

אינון בני נשא, דלא ידעין ולא משגיחין ביקרא דמלפא, דהא אורייתא

אכריז עלייהו בכל יומא, ולית מאן דציית
אודניה לקבליה. האי קרא קשיא, פיון
דכתיב הנבא אל הרוח, אמאי זמנא אחרא
הנבא בן אדם ואמרף אל הרוח.

ארא מפאן אוליפנא רזא דחכמתא, תרין
קיימין הכא, חד לאתערא מתתא
לעילא, דאי לא מתערין לתתא, לא מתערין
לעילא, ובאתערוותא דלתתא אתער לעילא.
הנבא אל הרוח מתתא לעילא. הנבא בן אדם
ואמרף אל הרוח, מעילא לתתא.

דהא אפילו לעילא, באתערוותא דלתתא,
נקיט ההוא עלאה מעלאה מניה. פגון
האי קרא, (יחזקאל לו) כה אמר ה' מארבע רוחות
באי הרוח, מארבע רוחות, דא דרום ומזרח
וצפון ומערב, ורוח אתיא ממערב,
באתחברותא דאלין אחרנין. כמה דאת אמר,
(במדבר כא) פרוה נדיבי העם וגו'.

ומהכא נפקין רוחין ונשמתין לבני עלמא
לאצטיירא בהו. ופחי, כמה דאת
אמר, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. תא
חזי, נקיט מהאי גיסא, ויהיב בגיסא אחרא,
ועל דא (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים
והים איננו מלא. אמאי איננו מלא, בגין
דנקיט ויהיב, אעיל ואפיק.

רבי אלעזר שאיל שאלתא לרבי שמעון.
אמר, הואיל וקדשא בריך הוא גלי
קמיה דבני נשא ימותון, אמאי נחית נשמתין
לעלמא, ואמאי אצטריך ליה. אמר ליה,
שאלתא דא קמיהו דרבנן שאילו כמה
וכמה, ואוקמוה. אבל קדשא בריך הוא יהיב
נשמתין דנחתין להאי עלמא, לאשתמודעא
יקריה, ונקיט לון לבתר, אי הכי אמאי נחתו.

קשה, פיון שכתוב הנבא אל
הרוח, מדוע פעם נוספת הנבא
בן אדם ואמרף אל הרוח?
ארא מפאן למדנו סוד החכמה,
שנים עומדים כאן - אהד לעורר
מלמטה למעלה, שאם לא
מתעוררים למטה לא מתעוררים
למעלה, ובהתעוררות שלמטה
מתעורר למעלה. הנבא אל הרוח
- מלמטה למעלה, הנבא בן אדם
ואמרף אל הרוח - מלמעלה
למטה.

שהרי אפילו למעלה,
בהתעוררות שלמטה לוקח אותו
עליון מהעליון ממנו. כמו פסוק
זה, כה אמר ה' מארבע רוחות
באי הרוח. מארבע רוחות - זה
דרום ומזרח וצפון ומערב, ורוח
באה ממערב בהתחברות של
אלה האחרים, כמו שנאמר
(במדבר כא) פרוה נדיבי העם וגו'.
ומכאן יוצאות רוחות ונשמות
לבני העולם להצטיר בהם,
ונושבים, כמו שנאמר (בראשית ב)
ויפח באפיו נשמת חיים. בא
ראה, לוקח מצד זה ונותן בצד
אחר, ועל זה (קהלת א) כל הנחלים
הלכים אל הים והים איננו מלא.
למה איננו מלא? משום שלוקח
ונותן, מכניס ומוציא.

רבי אלעזר שאל שאלה את רבי
שמעון. אמר, הואיל וגלוי לפני
הקדוש ברוך הוא שבני אדם
ימותו, למה הוריד נשמות
לעולם, ולמה הוא צריך את זה?
אמר לו, שאלה זו לפני רבנן
שאלו כמה וכמה, ובארוה, אבל
הקדוש ברוך הוא נותן נשמות
שיורדות לעולם הזה להודיע את
כבודו, ולוקח אותן אחר כך. אם
כך למה ירדו?

אַלְא, רְזָא דָא, הָכִי הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) שְׁתֵּה מִיַּם מְבוֹרָךְ וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ, הָא אוקימנא. בּוֹר, אַתְר דְּלֹא נְבִיעַ מְגַרְמִיָּה, וְאִמְתִּי נְבִיעִין הֲנִי מִיָּא, בְּשַׁעֲתָא דְאַשְׁתְּלִים נִשְׁמַתָּא בְּהַאי עֲלָמָא, כַּד סִלְקָא לְהוּא אַתְר דְּאַתְקֻשֶׁר בֵּיה, כְּדִין הוּא שְׁלִים, מִכָּל סְטָרִין מִתְתָּא וּמַעֲלָא. (פ"א ומכל ספרין).

וְכַד נִשְׁמַתָּא סִלְקָא, כְּדִין אַתְעַר תִּיאוּבְקָתָא דְנוֹקְבָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְכְדִין נְבִיעִין מִיָּא מִתְתָּא לְעִילָא. וְכוּר, אַתְעַבִּיד בְּאֶר, מִיִּין נְבִיעָאן. וְכְדִין אַתְחַבְרוּתָא וְיַחְוּדָא (נ"א ויסודא) וְתִיאוּבְקָתָא וְרַעוּא אֲשַׁתְּפַח. (להא) דְהָא בְּנִשְׁמַתָּא דְצַדִּיקָא אֲשַׁתְּלִים הוּא אַתְר, וְאַתְעַר חֲבִיבוּתָא וְרַעוּתָא לְעִילָא, וְאַתְחַבְר כַּחַד.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אַתְהָ, הָכִי הוּא וְדָאִי, טְפָה קְדָמָא דְיַעֲקֹב הָהּ, וְרַעוּתִיָּה בְּאַתְר אַחְרָא הָהּ כְּמָה דְאַתְמַר. תָּא חֲזִי, רְאוּבֵן וְכִלְהוּ שְׁבִטִין תְּרִיסַר, כִּלְהוּ אַתְאֲחֻדָּן בְּשִׁכְנִתָּא, וְכַד חָמָא יַעֲקֹב לְשִׁכְנִתָּא עַל גְּבִיָּה, קָרָא לְבָנוּי תְּרִיסַר לְאַתְחַבְרָא בְּהָ.

וְתָא חֲזִי, עֲרִסָא שְׁלִימְתָּא לָא אֲשַׁתְּפַח מִן יוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלָמָא, כְּהִיא שַׁעֲתָא דְבָעָא (דף רלה ע"ב) יַעֲקֹב לְאַסְתְּלִקָא מַעֲלָמָא, אַבְרָהָם מִימִינִיָּה, יַצְחָק מִשְׁמָאֲלִיָּה, יַעֲקֹב הָהּ שְׁכִיב בִּינִיָּהוּ, שְׁכִינְתָּא קָמִיָּה. כִּיּוֹן דְחָמָא יַעֲקֹב כֶּף, קָרָא לְבָנוּי, וְאַחִיד לִוְן סַחְרָנִיָּה דְשְׁכִינְתָּא, וְסִדַּר לִוְן בְּסִדְרָא שְׁלִים. מִנָּא לָן דְסִדַּר לִוְן סַחְרָנִיָּה דְשְׁכִינְתָּא, דְכְּתִיב הָאֲסֹפּוּ, וְכְדִין אֲשַׁתְּפַח תַּמָּן שְׁלִימוּ דְכָלָא, וְכְמָה רְתִיכִין עֲלָאִין סַחְרָנִיָּהוּ. פְּתַחֵי וְאָמְרִי, (דברי הימים א כט) לָךְ ה' הַגְדוּלָה וְהַגְבוּרָה וְגו', כְּדִין אַתְכְּנִישׁ שְׁמָשׂא לְגַבִּיָּה דְסִיְהָרָא,

אַלְא סוּד זֶה כֶּף הוּא. פְּתַח וְאָמַר, (משלי ה) שְׁתֵּה מִיַּם מְבוֹרָךְ וְנוֹזְלִים מִתּוֹךְ בְּאֶרֶץ. הָרִי פְּרִשׁוּהָ, בּוֹר - מְקוֹם שֶׁלֹּא נוֹבֵעַ מִעֲצָמוֹ. וּמְתִי נוֹבֵעִים הַמַּיִם הַלְלוּ? בְּשַׁעֲתָא שְׁהַשְׁתַּלְמָה הַנְּשָׁמָה בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּשֶׁעוֹלָה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְשְׁרָה בּוֹ, אֲזִי הוּא שְׁלֵם מִכָּל הַצְּדָדִים, מִמַּטָּה וּמִמַּעַלָּה.

[ומכל הצדדים].

וְכַשְׁנִשְׁמַתָּה עוֹלָה, אֲזִי מִתְעוֹרְרַת תְּשׁוּקַת הַנְּקִבָּה לְזִכְרֵי, וְאֲזִי נוֹבֵעִים מִיָּם מִלְמַטָּה לְמַעַלָּה, וְכוּר נַעֲשֶׂה בְּאֶר, מִיָּם נוֹבֵעִים, וְאֲזִי הַתְּחַבְרוּת וְיַחְוּד (ויסוד) וְתְשׁוּקָה וְרִצּוֹן נִמְצָאִים, (להא) שְׁהָרִי בְּנִשְׁמַת הַצְּדִיק נִתְקַן אוֹתוֹ מְקוֹם, וּמִתְעוֹרְרַת חֲבִיבוּת וְרִצּוֹן לְמַעַלָּה וּמִתְחַבְרִים כְּאַחַד.

רְאוּבֵן בְּכָרִי אַתְהָ. כֶּף הוּא וְדָאִי, טְפָה רְאוּבֵן רְאוּבֵן שֶׁל יַעֲקֹב הִיא, וְרִצּוֹנוֹ בְּמְקוֹם אַחֵר הִיא, כְּמוֹ שְׁנִתְבָּאֵר. בָּא רְאוּבֵן וְכָל שְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׁבִטִים, כָּלֵם אַחֻזִּים בְּשִׁכְנֵיהֶם, וְכִשְׂרָאָה יַעֲקֹב אֶת הַשְּׁכִינָה עֲלֵיו, קָרָא לְשְׁנַיִם עָשָׂר בָּנָיו לְהַתְּחַבֵּר עִמָּהּ.

וְכָא וְרָאָה, מַטָּה שְׁלָמָה לָא נִמְצָאָה מִיּוֹם שְׁנִבְרָא הָעוֹלָם כְּאוֹתָהּ הַשַּׁעֲתָא שְׂרָצָה יַעֲקֹב לְהַסְתַּלֵּק מִן הָעוֹלָם. אַבְרָהָם מִימִינֵנו, יַצְחָק מִשְׁמָאלוֹ (דף), יַעֲקֹב הִיא שׁוֹכֵב בִּינֵיהֶם, שְׁכִינָה לְפָנָיו. כִּיּוֹן שְׂרָאָה כֶּף יַעֲקֹב, קָרָא לְבָנָיו, וְאַחֻז אוֹתָם סָבִיב הַשְּׁכִינָה, וְסִדַּר אוֹתָם בְּסִדְרוֹ שְׁלֵם.

כְּנִין לְנוּ שְׁסִדְרָם סָבִיב הַשְּׁכִינָה? שְׁכִיבוּת הָאֲסֹפּוּ, וְאֲזִי נִמְצָאָה שֵׁם שְׁלָמוֹת הַכֹּל, וְכְמָה מְרַכְּבוֹת עֲלִיוֹנוֹת סָבִיבָם. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ, לָךְ ה' הַגְדוּלָה וְהַגְבוּרָה וְגו'. אֲזִי הַתְּכַנְּסֵם הַשְּׁמַשׁ אֶל הַלְּבָנָה, וְהַתְּקַרֵּב מִזְרַח לְמַעְרָב. זֶהוּ

וְאֶתְקַרֵּיב מִזְרַח בְּמַעֲרָב. הָדָא הוּא דְכְּתִיב
וַיֵּאֱסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה, וְאֶתְנַהֵיר סִיְהָרָא,
וְאֶשְׁתַּפַּח בְּשְׁלִימוֹ. וְכַדִּין וְדָאֵי תַנְיִנָן, יַעֲקֹב
אָבִינוּ לֹא מִית. פִּינּוֹן דְּחֻמָּא יַעֲקֹב (ס"א סדורא)
סְטָרָא שְׁלִים, מַה דְּלֹא אֶשְׁתַּפַּח הָכִי לְבַר נֶשׁ
אַחֲרָא, חֲדִי, וְשִׁבַּח לִיהָ לְקַדְשָׁא בְּרִינָה הוּא,
וּפְתַח וּבְרִינָה לְבָנוּי, פֶּל חַד וְחַד פְּדָקָא יְאוּת
לִיהָ.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִיסָא הוּוּ אֶזְלִי בְּאַרְחָא. אָמַר
רַבִּי יִיסָא הָא וְדָאֵי תַנְיִנָן, פֶּל בְּנוּי
דִּיעֲקֹב אֶתְקַנּוּ בְּסִדּוּרָא שְׁלִים, וְאֶתְפְּרְכוּ כָּל
חַד וְחַד פְּדָקָא יְאוּת לִיהָ, מָאֵי קָא גִימָא
בְּהָאֵי קָרָא, דְּכְּתִיב, מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְחֻמוֹ
וְגו'. אָמַר לִיהָ, לֹא יַדְעָנָא, בְּגִין דְּלֹא
שְׁמַעְנָא בִּיהָ מְבוּצִינָא קְדִישָׁא, אֶלָּא אֲנִתָּ
וְאָנָא גִיזִיל לְגַבֵּי בּוּצִינָא קְדִישָׁא. אֶזְלִי, פֶּד
מָטוּ לְגַבֵּי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמְרוּ מְלָה וְשְׂאִילוֹ
שְׂאִילְתָּא. אָמַר לוֹן, וְדָאֵי רְזָא דְחֻכְמָתָא
הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) אֲשֶׁר יָשַׁב לְחוּף יַמִּים
וְעַל מִפְרָצָיו יִשְׁכּוֹן, אֲמַאי יְתִיב תַּמָּן.
אֶלָּא מָאן דִּיתִיב בְּשִׁפְתָּא דִּימָא, אֶשְׁתַּמַּשׁ
בְּתַפְנוּקֵי עֵלְמָא. (וְהָכָא אֲשֶׁר דָּא פְתַח עֲלָאָה דְצַדִּיק (ס"א
דְצַדִּיק) פֶּד אֶתְבְּרָא לְאַרְקָא בְּרַכָּאן בְּעֵלְמָא. ס"א וְהָכָא סְמִיךְ לְהָאֵי קָרָא,
מֵאֲשֶׁר, שְׁמִנָה לְפְתַחָא עֲלָאָה דְמִתְמָן אֶתְרָקוּ בְּרַכָּאן לְעֵלְמָא) וְהָאֵי
פְתַחָא אֶשְׁתַּמּוּדַע תְּדִיר לְבְּרַכָּאן דְעֵלְמָא
וְאַקְרִי אֲשֶׁר, וְדָא הוּא עֲמוּדָא מְאִינוֹן
דְקָאִים עֵלְמָא עֲלִיָּהּ.

וְהָהוּא אַתְר דְאַקְרִי לְחָם עוֹנֵי, מַהֵהוּא אַתְר
אַתְקִין (הָהוּא). הָדָא הוּא דְכְּתִיב
מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְחֻמוֹ, מַה דְהוּא לְחֻמָּא
דְמִסְפָּנָא, אַתְהִדֵּר לְחָם (עוֹנֵי) פִּנְג (שְׁמִנָה). בְּגִין דְאַרְיָא בִּיהָ בְּרַכָּאן
וְתַפְנוּקִין, וְסוּפָא דְקָרָא אוֹכַח, וְהוּא יִתְּן מְעַדְנֵי מְלָךְ. מָאן מְלָךְ, דָּא

שְׁפַתוֹב וַיֵּאֱסֹף רַגְלָיו אֶל הַמַּטָּה,
וּמֵאִירָה הִלְכָּנָה, וְנִמְצָאת
בְּשִׁלְמוֹת. וְאִזּוּ וְדָאֵי שְׁנִינוּ, יַעֲקֹב
אָבִינוּ לֹא מִית. פִּינּוֹן שְׂרָאָה יַעֲקֹב
[סדר] צַד שְׁלָם, מַה שְׁלֹא נִמְצָא כִּף
לְבָן אָדָם אַחֲרָ, שְׁמַח וְשִׁבַּח אֶת
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּפְתַח וּבְרַךְ אֶת
בְּנָיו, פֶּל אֶחָד וְאֶחָד כְּרָאוּי לוֹ.
רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִיסָא הָיוּ הוֹלְכִים
בְּדֶרֶךְ, אָמַר רַבִּי יִיסָא, הָרִי וְדָאֵי
שְׁנִינוּ, פֶּל בְּנֵי יַעֲקֹב נִתְקַנּוּ בְּסִדּוּר
שְׁלָם וְהִתְבְּרְכוּ פֶּל אֶחָד וְאֶחָד
כְּרָאוּי לוֹ, מַה נֵּאמַר בְּפִסּוּק הַזֶּה,
שְׁפַתוֹב מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְחֻמוֹ וְגו'?
אָמַר לוֹ, לֹא יַדְעָתִי, כִּי לֹא שְׁמַעְתִּי
מִהַמְּנוּרָה הַקְּדוֹשָׁה, אֶלָּא אֶתְהָ
וְאִנִּי גִלְף לְמַנּוּרָה הַקְּדוֹשָׁה. הִלְכוּ.
כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמְרוּ דְבַר
וְשְׂאִלוּ שְׂאִלָּה. אָמַר לָהֶם, וְדָאֵי
סוּד הַחֻכְמָה הוּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שׁוֹפְטִים ה) אֲשֶׁר יָשַׁב
לְחוּף יַמִּים וְעַל מִפְרָצָיו יִשְׁכּוֹן.
לְמַה יָשַׁב שָׁם? אֶלָּא מִי שְׂיֹשֵׁב
עַל שְׁפַת הַיָּם, מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַפְנוּקֵי
הָעוֹלָם. [וְכָאן אֲשֶׁר זָהוּ פְתַח עֲלִיוֹן שֶׁל צַדִּיק (שֶׁל
צַדִּיק), כְּשֶׁמִּתְבְּרָךְ לְהוֹרִיק בְּרִכּוֹת לְעוֹלָם. וְכָאן סְמִיךְ
לְפִסּוּק הַזֶּה מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה, לְפְתַח הָעֲלִיוֹן, שְׁמִשָּׁם
מוֹרִיקִים בְּרִכּוֹת לְעוֹלָם] וּפְתַח זֶה נוֹדַע
תְּמִיד בְּבְרִכּוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, וְנִקְרָא
אֲשֶׁר, וְזָהוּ עֲמוּד מְאוּתָם עֲמוּדִים
שֶׁהָעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵיהֶם.

וְהַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא לְחָם עוֹנֵי, מְאוּתוֹ
מְקוֹם נִתְקַן [הָהוּא]. זָהוּ שְׁפַתוֹב
מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָה לְחֻמוֹ. מַה שְׁהִיָּה
לְחָם עוֹנֵי, הִפּוֹף לְהִיּוֹת לְחָם [עוֹנֵי] פִּנְג
[שְׁמִנָה], מִשּׁוּם שֶׁהָרִיק וְזָרַק בּוֹ
בְּרִכּוֹת וְתַפְנוּקִים, וְסוּף הַפִּסּוּק
מוֹכִיחַ - וְהוּא יִתְּן מְעַדְנֵי מְלָךְ. מִי
הַמְּלָךְ? זוֹ כְּנַסֵּת יִשְׂרָאֵל, שְׁמִמְנָה
נִזְוֵן בְּתַפְנוּקֵי עוֹלָם, וְזָה נִזְוֵן

דְמִסְפָּנָא, אַתְהִדֵּר לְחָם (עוֹנֵי) פִּנְג (שְׁמִנָה). בְּגִין דְאַרְיָא בִּיהָ בְּרַכָּאן
וְתַפְנוּקִין, וְסוּפָא דְקָרָא אוֹכַח, וְהוּא יִתְּן מְעַדְנֵי מְלָךְ. מָאן מְלָךְ, דָּא